

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/53/2014
Identifikačné číslo spisu:	2313010099
Dátum vydania rozhodnutia:	08.10.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Burger
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:2313010099.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Burgera a sudcov JUDr. Milana Lipovského a JUDr. Jany Serbovej na neverejnom zasadnutí konanom 8. októbra 2014 v Bratislave v trestnej veci obvineného Z. R. pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. a iné, vedenej na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 29T 43/2013, o dovolaní, ktoré podal obvinený Z. R. prostredníctvom obhajcu JUDr. Ľudovíta Štangloviča, advokáta v Šali, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 18. marca 2014, sp. zn. 3To 134/2013, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného Z. R. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Galanta z 30. septembra 2013, sp. zn. 29T 43/2013, bol obvinený Z. R. uznaný za vinného zo zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

v obci Diakovce pred pohostinstvom Čierny Bažant dňa 4. februára 2011 v čase o 04.15 hod, hliadka Obvodného oddelenia Policajného zboru Šaľa v zložení nstržm. X. T. - veliteľ hliadky a stržm. Bc. K. J. - člen hliadky vykonávala úlohy v rámci zákona o policajnom zbore - bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, spozorovala veľkou rýchlosťou sa blížiacie vozidlo AUDI S6 s EČ: Z., rozhodla sa toto vozidlo zastaviť a skontrolovať, pričom vodič vozidla pri zaregistrovaní hliadky prudko spomalil a následne prudko vyrazil s vozidlom smerom na členov hliadky, ktorí ho zastavovali, pričom títo museli odskočiť do priekopy, aby sa vyhli zrážke s vozidlom, Z. R. ďalej pokračoval v jazde, pričom ho prenasledovala hliadka Obvodného oddelenia Policajného zboru Šaľa až do obce Matúškovo, kde pri príchode hliadky sa pokúšal vozidlo zaparkovať do dvora rodinného domu č. 14, pričom bol zadržaný hliadkou Obvodného oddelenia Policajného zboru Šaľa, kde po následne vykonanej dychovej skúške na alkohol bolo u tohto vodiča namerané 0,62 mg/l alkoholu v krvi, čo predstavuje množstvo 1,29 promile, čo vylučuje jeho spôsobilosť viesť motorové vozidlo, a teda mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku.

Za to mu bol podľa § 323 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j/, § 37 písm. h/, § 38 ods. 2 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody na tri roky.

Podľa § 51 ods. 1 Tr. zák. mu súd výkon tohto trestu podmienene odložil a v zmysle § 51 ods. 2 Tr. zák. mu uložil probačný dohľad nad jeho správaním po ustanovenú skúšobnú dobu troch rokov.

Podľa § 51 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. uložil súd obvinenému R. obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. súd uložil obvinenému tiež trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dva roky.

Krajský súd v Trnave rozhodujúci o odvolaní obvineného Z. R. podľa § 319 Tr. por. toto odvolanie zamietol uznesením z 18. marca 2014, sp. zn. 3To 134/2013.

Obvinený Z. R. prostredníctvom obhajcu JUDr. Ľudovíta Štangloviča, advokáta v Šali, podal proti uzneseniu krajského súdu ako aj prvostupňovému rozsudku dovolanie. V jeho písomných dôvodoch uviedol, že uznesenie krajského súdu i rozsudok okresného súdu považuje za vecne a právne nesprávne, pretože uvedené súdy vo svojich dovolaniach napadnutých rozhodnutiach nesprávne právne posúdili zistený skutok, čím naplnili dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. K naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. a § 374 ods. 3 Tr. por. došlo podľa názoru obvineného v konaní, ktoré napadnutým rozhodnutiam predchádzalo a nedostatky neboli napravené v rámci konania o odvolaní.

Za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. obvinený R. považuje to, že tak v prípravnom konaní ako aj v konaní súdnom sa nevykonali obvineným navrhovaný vyšetrovací pokus alebo rekonštrukcia, čím by sa podľa jeho názoru ozrejmili rozhodujúce okolnosti skutku, alebo by sa odstránili rozpory vo svedeckých výpovediach dvoch svedkov, ktorí jediní ho usvedčovali. Akceptácia jeho návrhu by mala vplyv i na právne posúdenie predmetného skutku.

V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. obvinený Z. R. poukázal na existenciu dvoch skupín dôkazov. Prvú tvoria svedecké výpovede príslušníkov polície J. a T., ktoré svedčia neprospech obvineného. Druhú skupinu výpovede obvineného, X. J. a prepis telefonického hovoru hliadky s operačným strediskom z inkriminovaného prenasledovania unikajúceho motorového vozidla. Obvinený zastáva názor, že súdy nesprávne právne vyhodnotili zistený skutkový stav, ktorý je plný rozporov, pričom za existencie dvoch skupín dôkazov nepostupovali v súlade so zásadou „in dubio pro reo“.

Z druhej skupiny dôkazov, ktoré obvinený R. považuje za dôkazy svedčiace v jeho prospech, zvýrazňuje svedeckú výpoveď svojej družky X. J., z ktorej vyplýva, že trestnú činnosť uvedenú v obžalobe nespáchal. Priebeh komunikácie policajnej hliadky s Operačným strediskom Galanta zo dňa 4. decembra 2012, ako vyplýva z listinného prepisu zvukového záznamu, neobsahuje zmienku o útoku na verejného činiteľa ani presné evidenčné číslo prenasledovaného vozidla, resp. nahlásenie tzv. „zrkadlového“ EČ. Obvinený Z. R. z toho usudzuje, že trestný čin útoku na verejného činiteľa bol členmi hliadky vymyslený.

Okrem toho obvinený uvádza, že vo výpovediach príslušníkov Policajného zboru sú rozpory. Zatiaľ, čo príslušník Policajného zboru T. ako svedok uviedol, že ani na chvíľu nestratili (pri prenasledovaní) očný kontakt s týmto vozidlom, príslušník Policajného zboru J. vo svedeckej výpovedi hovorí, že stratili prenasledované vozidlo z priameho dohľadu, pretože tam bola zákruta. Obvinený z toho usudzuje, že príslušníci Policajného zboru nemali bezprostredne neustále prenasledované vozidlo „na očiach“, takže podľa obvineného išlo o iné vozidlo, ktoré neuposlúchlo výzvu na zastavenie. Keď im toto vozidlo „vypadlo z dohľadu“, prvé im „prišlo pod ruky“ vozidlo obvineného. Nasvedčujú tomu i nepresnosti v otázke LED osvetlenie vozidla.

V prípade, ak by sa vykonali obvineným navrhované dôkazy, mohli sa sudy, podľa názoru obvineného, vysporiadať s uvedenými obhajobnými námietkami, vrátane neoprávneného vniknutia príslušníkov Policajného zboru do jeho obydľia bez povolenia.

Ďalej obvinený uviedol, že aj za situácie, kedy sa páchatel k predmetnému skutku priznal, uložený trest je neprimerane prísny, pričom sa mohol využiť inštitút mimoriadneho zníženia trestnej sadzby.

Z týchto dôvodov obvinený Z. R. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyslovení porušenia zákona v ustanoveniach § 2 ods. 12, § 34 ods. 1 a ods. 4 Tr. por. a čl. 6 ods. 3 písm. c/ Dohovoru v neprospech obvineného z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Tr. por. zrušil podľa § 386 ods. 1 a ods. 2 Tr. por. napadnuté uznesenie krajského súdu ako aj rozsudok okresného súdu a podľa § 388 ods. 1 a ods. 2 Tr. por. prikázal Okresnému súdu Galanta, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol v inom senáte.

K dovolaniu obvineného sa písomne vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Galanta. Z jej vyjadrenia vyplýva, že v prípravnom konaní ani v konaní pred súdom neboli žiadnym spôsobom porušené práva obvineného na obhajobu. Obvinený si obhajcu sám zvolil, tento sa zúčastňoval vyšetrovacích úkonov a súdnych pojednávaní. Zásadným porušením práva na obhajobu sa rozumie najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe, neupovedomenie obhajcu o úkonoch, na ktorých sa môže zúčastniť.

Prokurátorka zdôraznila, že nemožno považovať za zásadné porušenie práva na obhajobu to, keď orgán činný v trestnom konaní alebo súd nevyhovie každému návrhu obhajcu alebo obvineného na vykonanie vyšetrovacieho úkonu.

Právne posúdenie predmetného skutku súdom považuje prokurátorka za správne. Na základe rozsiahleho dokazovania nie sú žiadne pochybnosti o tom, aké vozidlo policajti prenasledovali, kde zaparkovalo a kto bol vodičom. Naopak, tvrdenie obvineného Z. R. o tom, ako nechal vo dvore s otvorenou bránou naštartované vozidlo, odišiel do domu a tam zaspal, vyznieva nanajvýš nevierohodne. Spochybnenie vierohodnosti výpovede svedkyne X. J. nevyplyvalo primárne zo skutočností, že je družkou obvineného, ale z faktu, že menila a modifikovala svoje vyjadrenia, čím znížila vierohodnosť svojej výpovede na súde.

Prokurátorka preto považuje rozhodnutie prvostupňového i odvolacieho súdu za správne a plne v súlade s vykonanými dôkazmi a zákonom, keď uznali obvineného R. za vinného zo spáchania zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. Rovnako za zákonný a spravodlivý považuje aj trest, ktorý bol za to obvinenému uložený.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného Z. R. odmietol, lebo nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.), na základe podaného dovolania zistil, že je prípustné (§ 368 ods. 1 Tr. por.), bolo podané osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), za splnenia podmienok uvedených v § 373 Tr. por., v zákonnej lehote a mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.).

Súčasne ale zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c/ Tr. por., lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. i/ Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že obsah podaného dovolania je opakovaním obhajobných tvrdení obvineného Z. R. v priebehu doterajšieho konania v tejto trestnej veci, vrátane konania odvolacieho.

V súvislosti s uplatneným dôvodom dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolací súd uvádza, že tento dovolací dôvod sa týka nesprávnej aplikácie zákonných znakov skutkovej podstaty trestného činu na zistený skutkový stav. Z dikcie, ktorá je obsahom dôvodu „pod písmenom i/“ je zrejmé, že dovolací súd je zisteným skutkovým stavom viazaný, ale len za predpokladu, že tzv. skutková veta (opis priebehu skutku obsiahnutý vo výrokovej časti súdneho rozhodnutia, v danom prípade rozsudku okresného súdu potvrdeného odvolacím súdom) obsahuje všetky skutkové okolnosti, ktoré vyžaduje použitá právna kvalifikácia skutku. Poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas obvineného s hodnotením dôkazov nie je možné vyvodzovať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži k revízii skutkových zistení urobených súdom prvého a druhého stupňa. Dovolací súd preto nie je možné chápať ako tretiu inštanciu zameranú na preskúmanie rozhodnutia súdu druhého stupňa.

Dovolací súd pri preskúmaní opodstatnenosti tohto obvineným uplatneného dovolacieho dôvodu dospel k záveru, že skutok ustálený vo výrokovej časti už uvedeného súdneho rozhodnutia obsahuje všetky skutkové zistenia napĺňajúce zákonné znaky trestných činov útoku na verejného činiteľa a ohrozenia pod vplyvom návykovej látky spáchaných obvineným R. v jednočinnom súbehu tak, ako to správne kvalifikovali oba nižšie súdy. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu na strane 6 a 7 je zrejme akými úvahami sa riadil prvostupňový súd pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vysporiadal s obhajobou obvineného (identickou v detailoch s obsahom dovolania), prečo jej neuveril a z ktorých skutkových záverov vyvodil naplnenie zákonných znakov príslušných skutkových podstat predmetných trestných činov. Precízne sa vecou zaoberal aj krajský súd, ktorý reagoval na všetky odvolacie námietky obvineného, o čom svedčí obsah odôvodnenia na strane 4 až 6 dovolaním obvineného napadnutého uznesenia krajského súdu.

Skutočnosť, že súdu neakceptovali vykonanie obvineným navrhovaného vyšetrovacieho pokusu alebo rekonštrukcie, nezakladá sama o sebe dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. tak, ako sa mylne domnieva obvinený R.. Okresný súd v rozsudku na strane 7 (posledný odsek) odôvodnil prečo návrh obvineného neakceptoval. Dovolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že určenie rozsahu vykonania potrebného dokazovania, vrátane posúdenia dôvodnosti návrhov strán na vykonanie ďalších dôkazov je výlučne záležitosťou súdu. Odmietnutie ich vykonania nezakladá porušenie práv obvineného na obhajobu zásadným spôsobom, ako to tvrdí obvinený Z. R. v podanom dovolaní odvolávajúc sa na ustanovenie § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Keďže najvyšší súd nezistil existenciu dovolacieho dôvodu vzťahujúceho sa k právnej kvalifikácii predmetného skutku, ani dôvod svedčiaci o zásadným spôsobom porušenom práve na obhajobu, bez preskúmania veci podané dovolanie na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.